

Svoji hčerki.

Iz tihe sobe v šumni svet
zavzeto zre oko:
z lepoto svet je ves odet,
doma je bolj lepo.

Tako lepo je tu doma,
ko si med nami ti;
a srce ti miru ne da —
kam spet te veseli? *

Ah, bela ta, vabljiva pot,
ki gre iz kraja v kraj,
novosti toliko povsod,
kdo vsem imena znaj!

Za ptičico bi šla v nebo,
po luno na oblak,
za valčkom, ki šumlja ljubō,
tvoj hitel bi korak.

*Kaj je tako visokega,
da bi ne smela tja?
Nič ni tako globokega,
da bi ne htela tja.*

*Šla bi naravnost do Boga,
da pot do njega znaš,
šla materi bi v dno sreca —
pa to srce imaš!*

*Le pojdi! — Ta vabljiva pot,
ki gre iz kraja v kraj,
če te odvede nam odtod,
privede te nazaj.*

*Saj sama veš najbolje to,
da je najslaje ti,
če tvoje potopí oko
se materi v oči.*

*Vratú ovije roka se,
in lice se smehlja:
ljubezen le globoka se
tako ljubó igra.*

E. Gangl.

Spoštuj priredo!

Spisal Lud. Potočnik.

em, mladi bralec, da rad poslušaš lepe povesti, in zato ti hočem napraviti veselje in ti povedati povesti, lepe in vesele, tako da se jih ne boš mogel naveličati. Toda če hočeva slišati te povesti, ne smeva ostati doma, ampak morava iti ven v prirodu, polno življenja.

Šole prost dan je, in nebo je jasno kot ribje oko. Na njem se kot čisto zlato sveti žarko solnce . . . Jutro je . . . Trava vstaja, in cvetice odpirajo svoja zaspana očesca ter se umivajo v biserni rosi, da bi jih ne bilo sram pred solncem.

Krave in teličke v hlevu so že vstale in čakajo, kdaj se odpro vrata, da pojdejo na pašo.

Kos s sirom namazanega kruha in požirek mrzle studenčnice je najin zajtrk. Zdaj pa palico v roko in hajdi z živilo tjakaj v reber zeleno!

Vas je za hrptom, in polje se razprostira pred nama . . . Lahna jutranja sapica pihlja, in gosto žito se ziblje in maje kakor bi se hotelo v pozdrav priklanjati zlatemu solncu.

Nad poljem žvrgoli visoko v zraku škrjanček. Mika naju zvedeti, kakšna je njegova pesem. Poslušaj in čuj:

„Smukov Tine predolgo spi,
s kravami na pašo prekasno hiti,
da šolo zamudi.
Nič prida ni, nič prida ni.“